

Verslete Bloed

Bloedgebonde Reeks Boek 10

Translation: Afrikaans

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Table of Contents

Hoofstuk 1
Hoofstuk 2
Hoofstuk 3
Hoofstuk 4
Hoofstuk 5
Hoofstuk 6
Hoofstuk 7
Hoofstuk 8
Hoofstuk 9
Hoofstuk 10
Hoofstuk 11
Hoofstuk 12
Hoofstuk 13
Hoofstuk 14
Hoofstuk 15
Hoofstuk 16

Hoofstuk 1

Elfjaar gelede ... LA, die Hogo-altaar.

Tasuki luister na die huis se stilte en dit dryf hom stadig van sy kop af. Hy kan nie nou slaap as sy lewe daarvan afhang nie. Toe hy uit die bed uit klim, sit hy sy slaapkamerlig aan sodat hy die foto in die rand van sy spieël kan sien. Dit is van sy beste vriend se suster, Kyoko, en hy het dit uit hul huis gevat toe niemand gekyk het nie.

Die foto is op die perfekte oomblik geneem en het haar pragtige smaraggroen in die sonlig gevang. Die dag wat dit geneem is, moes winderig gewees het, want dit lyk of haar hare om haar ophang om haar lieflike gesig te omraam.

Hy wou nog nooit 'n meisie hê nie, maar die een wat van die foto af na hom terugstaar, is al waaraan hy kan dink. Toe hy na die foto gryp, word sy hand stil toe hy iets wit in die weerkaatsing agter hom sien beweeg. Hy draai om en gaan na die venster om na die huis langsaan te kyk.

Hy frons toe hy Kyoko, wat 'n wit nagrok aanhet, op haar balkon sien staan. Wat het sy hierdie tyd van die nag buite gedoen? Tasuki sluit sy venster oop in die hoop dat hy dit kan ophang sonder dat die geluid sy pa wakker maak. Hy kreun toe dit halfpad vassteek en hy moet harder druk, net vir dit om met 'n harde slag op te vlieg.

Kyoko stap uit op die klein houtdek wat met haar slaapkamer op die tweede verdieping verbind is. Die koel naglug voel goed soos dit om haar knielengte nagrok ritsel en haar lang rooibruin hare van haar gesig af terugwaai. Haar smaragoë staar na die sterre en haar lippe vorm die soort glimlag wat net 'n gelukkige dogtertjie kan maak.

Dis naby middernag en sy kan nie slaap nie. Sy is te opgewonde. Dis amper haar verjaarsdag en sy sal tien jaar oud wees. Al haar vriende van die skool het na haar partytjie toe gekom, selfs van haar broer, Tama, se vriende. Tama is 'n jaar jonger en al soveel langer as sy, maar sy is glad nie jaloers nie. Sy is baie lief vir haar broer.

Tama het nou die dag vir haar opgekom toe sy van die skool af huis toe gestap het. 'n Groep seuns van die skool het haar begin terg en gesê sy word

grootgemaak deur 'n mal ou man wat wat vir almal vertel dat demone werklik is. Een van hulle het so ver gegaan as om te sê dat dit nie lank sal wees voordat die mense van die malhuis haar oupa in 'n dwangbaadjie gaan kom oplaai nie.

Kyoko het haar boeksak op die grond gegooi en hom getakel omdat hy lieg. Hy is 'n slegte seun, daai Yohji!

Die boelies het nie 'n kans gehad toe Tama en Tasuki skielik verskyn nie. Tasuki het haar uit die geveg geruk en agter hom ingestoot terwyl Tama 'n groot stok gegryp en dit soos 'n bofbalkolf vasgehou het.

Yohji het net dapper gevoel voor sy vriende, gelag en Tama daarvan beskuldig dat hy net so 'n *freak* soos sy suster is. Tama het hom hard op die arm geslaan, sodat Yohji sy arm gegryp en van pyn op sy knieë geval het.

Toe Yohji se ouer broer vorentoe beweeg om wraak te neem, het Tasuki nie gehuiwer nie en die groter seun gedek en hom agteroor op sy broer laat val. Kyoko het gedink die geveg is verby en was bly ... maar Tama was nog nie gelukkig nie.

Haar broer het na Tasuki gedraai en geskree, "Ek is haar beskermmer ... ek! Nie jy nie!"

Kyoko giggel oor die herinnering aan die woedende uitdrukking op Tasuki se gesig. Dit was daardie kyk wat die boelies regtig weggeskrik het. Sy moes inspring om die geveg tussen haar broer en Tasuki op te breek. Hulle is dan beste vriende, en om te sien hoe hulle twee so baklei was net verkeerd.

Op die ou end het hulle albei ingestem om na haar te kyk. Hulle het hulself nou haar beskermers genoem ... hulle het 'n bloedooreenkoms gesluit en alles. Ten minste, dis wat Tama vir haar gesê het.

Net die gedagte aan beskermers wat haar omring, laat Kyoko so warm van binne voel dat sy dink niks sal haar ooit kan seermaak nie. Met Tasuki in die huis reg langs hulle, kan hulle altyd saam skool toe en terug stap en die boelies sal haar met rus laat.

Haar glimlag word nog helderder toe sy vaagweg die groot ou horlosie onder twaalf keer hoor slaan. Dis nou ná middernag en dit beteken sy is amptelik tien jaar oud.

Sy kyk na Tasuki se huis en glimlag toe sy hom in sy slaapkamervenster sien staan en na haar kyk. Sy begin waai, maar hy kyk skielik agter hom en sy slaapkamerlig gaan af net nadat hy van die gordyne verdwyn het.

Kyoko byt haar onderlip en wonder of hy deur sy pa gevang is omdat hy so laat op is. Sy verstaan nie hoekom Tasuki slaptyd het nie. Hy is twaalf jaar oud en, in haar oë, 'n groot seun. Wanneer sy groot is, sal hy haar kêrel wees ... hy het dit net vandag vir haar gesê.

Sy kyk uit na die dam wat net anderkant haar oupa se altaarhuis lê en sug sag toe sy die weerkaatsing van die maan op die kalm oppervlak sien. Kyoko kantel haar kop effens toe iets van die altaarhuis haar aandag trek en sy wonder of haar oupa binne die houtmure is. Sy kon sweer hy was in die bed.

Sy staar hard na die gebou en kan 'n blou gloed van binne sien kom. Sy kou haar onderlip terwyl sy oor die reling leun om beter te probeer sien. Die lig wat deur die krake in die hout verskyn is soos 'n swart lig maar blouer. Haar smaragoë vernou toe sy dink sy sien 'n skaduwee oor die lig beweeg, wat haar wil laat afgaan en kyk wat dit is.

Kyoko maak 'n gesig en blaas haar donker kuif uit haar oë en onthou wat gebeur het die laaste keer toe sy dit gewaag het om naby daardie heilige altaarhuis te gaan. Haar oupa was binne en het die deur net 'n skrefie oopgelos. Al wat sy gedoen het, was om in te loer en hy het sy varkies verloor.

"Ek sien nie wat die groot probleem is nie ... dis net 'n standbeeld van 'n prinses," fluister Kyoko dieselfde woorde wat sy daardie dag gesê het.

Oupa het die deur toegeklap en dit gesluit. Hy het so bang gelyk toe hy omgedraai en vir haar gesê het om nooit, ooit daar in te gaan nie. Sy het ingestem, want iets wat haar oupa so sou laat skrik ... wou sy niks mee te doen hê nie. Dit het egter 'n paar maande gelede gebeur en haar nuuskierigheid het haar stadigaan begin opvreet.

Kyoko glimlag ondeund en kyk oor haar skouer na haar slaapkamer om seker te maak dat dit veilig is, voordat sy op die reling klim en haar bene oor die kant laat hang. As iemand wakker was om haar dit te sien doen, sou sy in groot moeilikheid wees. Maar om so te sit is die lesing oor veiligheid werd. Met alles agter haar sodat sy dit nie kan sien nie, het die sit hierbo haar laat voel asof sy in die nag dryf terwyl sy oor die water uitkyk.

Haar aandag keer terug na die altaarhuis toe daardie blou lig skielik helderder raak, soos 'n ster wat gebore word. In 'n verblindende flits ontplof die lig geluidloos na buite. Die deur van die altaarhuis val met 'n sagte slag van sy skarniere af, gevolg deur 'n groot plons.

‘’n Plons?’ dink Kyoko by haarself.

Sy ruk haar blik terug na die glinsterende water van die dam en sien hoe die rimpelings in groter sirkels groei waar iets pas ingeval het. Sonder om aan die gevaarlike hoogte te dink, draai sy om op die reling en gly by een van die metaalpale af wat die dek ophou.

Sodra haar klein voetjies die gras tref, hardloop sy, met die gedagte dat haar oupa op een of ander manier in die water geval het. Deur die klein bruggie te gebruik, spring Kyoko in die water en mik na die middel van die rimpelings. Sy het nie tyd om te dink aan die ysige naalde van koue water wat haar omring toe sy haar pad afskop tot in die diepste deel van die dam nie.

Sy weet dit sal te donker wees om iets te sien, maar sy maak in elk geval haar oë onder die troebel water oop. Haar oupa is iewers hier onder en sy moet hom help. Haar lippe skei in verwondering toe sy wel iets in die water sien ... iets so helder dat dit amper verblindend is. Net daar in die middel van al daardie lig is 'n engel en hy sak stadig na die bodem van die dam.

Sy kan die ysige water in haar longe voel instroom terwyl sy desperaat na die gloeiende hand uitreik. Hy is pragtig en lyk of hy slaap. Vlerke ... hy het silwer vlerke. Sy gryp sy hand vas en trek so hard as wat sy kan maar dit laat haar net nader aan hom kom. Sy probeer uitroep na hom om wakker te word, maar meer water vloei haar binne. Dis nie seer nie, maar sy voel koud ... en baie lomerig.

Kyoko voel hoe sy vingers om hare styf trek en haar laaste gedagte is dat 'n engel haar na die hemel neem sodat sy weer by haar mamma en pappa kan wees.

Toya ruk toe sy bewussyn terugkom en hy sy oë oopmaak. Water? Hoekom is hy in die water? Hy voel hoe iemand aan sy hand vat en sy kop draai om 'n jong meisie saam met hom in die water te sien. Haar swewende hare omraam die lieflikste gesig, maar haar oë is toe en haar hartvormige lippe is geskei.

Toe Toya besef wat dit beteken, trek hy haar in sy arms en skiet so vinnig uit die water uit dat dit 'n stroom agter hulle los.

Hy kyk af na die klein bondeltjie in sy arms, en hou sy asem op ... sy is pragtig en so broos. Hy vou sy vlerke opwaarts, sak af op 'n sagte lappie gras en lê haar saggies neer. Toya plaas sy hand oor haar hart en bid om dit te voel klop.

Sy goue oë word groot en sy eie hartklop versnel toe hy voel hoe sy beskermende krag in sy handpalm opdam. Warm trane vorm in sy oë en laat haar beeld in sy visie swem. Sy goue oë rek toe hy voel dat sy beskermende kragte na haar reik.

"Kyoko?" Toya kan voel hoe haar krag met syne meng, tussen sy palm en haar hart, en hy weet hy is reg. Hy het haar uiteindelik weer gevind, maar in hierdie wêreld is sy net 'n kind. Hy slaan sy oë na die hemele op en smeek, "U het my hierheen gebring vir 'n rede ... het U nie? Sê asseblief vir my dit is nie om haar weer te sien sterf nie. Ek kan dit nie doen nie ... Ek sal nie."

Toe niks gebeur nie, trek Toya haar in sy arms en die eggo van sy weeklaag weerklink toe sy slap bly. Hy druk sy gesig in die boog van haar nek en druk sy bors styf teen hare om te wil hê haar hart moet syne voel klop.

"Verdomp Kyoko, ek is hier ... voel my." Toya se senuwees breek met elke verbygaande sekonde totdat hy dit nie meer kan uithou nie en skreeu, "Asseblief ... laat ek haar hierdie keer red!"

Asof op instink, draai hy sy traangevulde blik na die klein struktuur net 'n paar meter verder. Daar ... net binne die oop deur is die Maagd-Standbeeld. Toe hy die gloeiende blik van die Hart van Tyd sien, voel Toya hoe sy woede losbars.

"Ek gee nie om of die demone kom nie, en jy kan jou verdomde kristal hou. Nie een van hulle maak saak nie ... sy doen! Ek is lief vir haar. Ek was nog altyd net vir haar lief. Moet haar nie weer van my af wegvat nie."

Dit lyk of die standbeeld se gloeiende oë hom vir 'n oomblik aanskou, en dan verskyn 'n sagte sarsie lig daaruit. Sonder om 'n stem te hoor, weet Toya wat die Hart van Tyd vra. Hy voel hoe kalmte sy woede wegspoel en hy beweeg sy blik van die standbeeld af om terug te kyk na die sterwende kind in sy arms.

"As dit is wat dit verg," fluister Toya, bereid om enigiets op te offer om haar te laat lewe. Haar klein lyfie begin saam met syne gloei en die sagte blou lig brei om hulle uit. Toya laat sak sy lippe op hare en gee haar asem ... hul lot verseël, terwyl haar hart terugskop in ritme.

Die water in haar longe verdamp toe Kyoko die warm lug inasem en sy haar weg uit die donkerte veg. Sy is deur warmte omring. Sy sukkel om haar oë oop te maak en onthou van die engel wat sy probeer red het.

Sy knip die water van haar donker wimpers af en wag op die verblindende blou lig om te verdof. Toe dit uiteindelik vervaag, bevind sy haarself in die

arms van die engel en hy hou haar dop. Sy voel hoe haar lippe tintel, en vat verwonderd met haar vingerpunte daaraan.

Toya kan nie sy oë van haar afhou toe sy daardie smaraggroenoë oopmaak wat met warm nuuskierigheid en intelligensie gloei nie. Hy voel hoe sy bors pynlik saamtrek toe sy vir hom glimlag en onskuldig haar hand uitsteek om haar klein vingertjies teen haar lippe te druk asof sy kan aanvoel dat hy haar gesoen het.

"Wat sal 'n engel laat huil?" vra Kyoko terwyl sy kyk hoe trane oor sy wange loop.

Toya sien hoe haar glimlag begin vervaag en besef ... hy huil. "Ek doen nie," hy knip die trane terug en vee sy arm oor sy wang. Hy moet nog trane afvee, wat nie wil ophou loop nie. "Belowe my net jy sal nie teruggaan in die water voor jy leer swem nie."

Hy kan reeds voel hoe hy van hierdie wêreld af verdwyn ... maar as sy leef, gee hy nie om nie.

Kyoko staan uit sy arms op en kyk na die dam en weer terug na hom. "Ek het vergeet ek kon nie," fluister sy en wonder hoe sy so iets kon vergeet.

Toya kan die gloed van die standbeeld oor haar skouer sien en weet sy tyd raak min. Die Maagd se hande begin helderder gloei en in die verte kan hy hoor hoe die monsters van sy wêreld deur die skeur probeer breek. Die versperring tussen wêrelde was altyd die swakste waar Kyoko gevind kon word.

Sonder waarskuwing steek hy sy hand uit en trek Kyoko in 'n stywe omhelsing, en verlang reeds na haar. Met sy wang teen haar rooibruin hare gedruk, bewe sy stem terwyl hy fluister, "Ek moet teruggaan na die ander kant en keer dat die demone hierheen kom."

"Jy klink soos Oupa ... hy weet alles van die demone af," sê Kyoko terwyl sy haar oor teen sy bors druk sodat sy na sy hartklop kan luister. Sy gly een van haar arms om sy rug en wonder hoekom sy nie sy vlerke kan voel nie al weet sy hulle is daar.

Hy kyk terug na haar onskuld, trek haar ken op en draai daardie pragtige smaraggroenoë na syne. "Moenie bang wees vir die demone nie, Kyoko ... jy het die mag om hulle uit hierdie wêreld te jaag." Met daardie bekentenis kyk Toya na die maagdbeeld. Hy kan voel hoe die demone teen 'n gevaarlike vinnige pas deur die Hart van Tyd kom.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>